

Denzel

Marloes Schoormans

In groep 1 kregen ouders al te horen dat hij niet goed oplette en dat hij erg afwezig was. Hij zat in z'n eigen wereld en met de jaren creëerde hij steeds meer tics. Huilend zei hij elke dag weer dat hij niet naar school wilde. Hij vond drukte niet fijn, hij werd niet begrepen en alles ging veel te snel. Hij weet nog dat leraren daar boos werden als hij extra uitleg vroeg. En soms, als hij ander werk had dan z'n klasgenoten, vergaten ze zijn schriftje uit te delen waardoor hij moest vragen om z'n werk. Hij had het gevoel dat hij alleen maar negatief opviel. Ook de verbinding met z'n klasgenoten was minimaal.

Ouders hebben op school regelmatig om hulp en eventueel onderzoeken gevraagd. Ook gaven ze aan dat deze school wellicht niet bij hem paste. Steeds weer werd er aangegeven dat Denzel gewoon z'n best moest doen.

In groep 4 waren de tics enorm heftig waarbij er zelfs gedacht werd aan Gilles de la Tourette of een tic stoornis. Gelukkig had hij een fijne en leuke leraar in groep 4 die hem echt zag en het beste voor hem wilde. School wilde nog steeds geen onderzoek regelen dus ouders hebben dit zelf bekostigd. Via zijn leraar van groep 4 kwamen ze bij een onderzoeksbureau wat de week erna al tijd had. Hij kreeg de diagnose PDD-NOS. Ouders herkende dat niet helemaal, maar zagen het wel als escape naar het speciaal basisonderwijs. Toen ouders met dit rapport op school aankwamen werden ze ineens wel geloofd en werd alles in werking gezet om hem naar het SBO te sturen. Ouders vonden deze stap spannend, maar wisten ook dat het alleen maar beter kon worden.

Al in de eerste weken op z'n nieuwe school namen zijn tics af. Ook kwam hij weer vrolijk thuis. Zoals Denzel zich herinnert vond hij de kleinere klassen heel fijn. Iedereen had op school ergens moeite mee, en iedereen in de klas had verschillende schriftjes waar ze in werkten. Voor zijn gevoel ging niet alleen de aandacht naar onderwijs, maar ook echt naar de

leerling. Wat hij toen vooral voelde was veiligheid en gezien worden. Al vroeg bemerkte hij dat dit zo enorm belangrijk is en dat heeft hem doen opbloeien. In de laatste twee jaar voelde hij zich zo veilig dat hij ook de grenzen voorzichtig durfde op te zoeken. Wat mag wel en wat mag niet.

In groep 7 en 8 had ik Denzel in de klas. Een dromer, een vriendelijke jongen, een harde werker maar dat laatste lukte niet altijd. Een jongen die aansluiting had in de klas, en graag z'n best wilde doen.

Op een vrij moment in de klas hangen 3 jongens rond mijn bureau. Ze gaan op de grond rond het bureau zitten, en één van hen (Denzel) zelfs onder het bureau. Z'n hand gaat omhoog en hij pakt de mandarijn van tafel. Mijn reactie, ook als aanmoediging voor een beetje rebellie: 'Goh, verdwijnt mijn mandarijn nu ineens?'. Wat een lol hebben de mannen! Denzel pikt de mandarijn van de juf!! Onder het bureau hoor ik gegiechel. Hij zit vrolijk mijn mandarijn te pellen. Onverwachts komt de hand weer omhoog, met een partje mandarijn, keurig geschild! Niets smaakt lekkerder dan een met liefde gepeld mandarijntje. Net als de mandarijnen die ik de weken daarna van hem krijg, als goedmaker voor zijn "diefstal".

Veiligheid in de klas betekent ook experimenteren met grenzen. De beloning: gegiechel, gepelde mandarijnen en een leerling die uit z'n schulpt durft te kruipen!

Beeld Shutterstock

Die mandarijn was een start naar de zoektocht naar grenzen. Naar iets durven. In een gesprek met Denzel (intussen 22 jaar) gaf hij aan dat hij de afgelopen tijd een behoorlijke zoektocht achter de rug heeft naar hoe hij het best zichzelf kan zijn. In het vmbo heeft hij een pittige tijd gehad. De onrust in z'n hoofd werd zo groot dat hij weinig meer kon. Geen focus op z'n schoolwerk, enorm moe, ook niet echt gelukkig en vrij. Hij heeft in die tijd een gesprek gehad met de huisarts die hem uiteindelijk doorwees naar een psycholoog. Na enkele maanden kon hij bij die psycholoog terecht voor een kennismakingsgesprek. Dat gesprek verliep prima, echter bleek er een wachtlijst te zijn van 1 jaar. Toen gebeurde er iets bij Denzel. Een jaar wachten om weer gelukkig te worden wilde hij niet. Hij heeft toen de regie in eigen handen genomen en is gaan "afkijken en uitproberen". (Wel alleen met dingen die goed voor me zijn!).

Het afkijken en uitproberen heeft erg goed geholpen. Een van de eerste dingen die hij wilde veranderen was dat hij ook makkelijk wilde kletsen met anderen. Hij voelde zich een muurbloempje en wist dat hij dat niet wilde zijn. Hij had een vriend met wie hij heel makkelijk contact had. Hij is hem gaan observeren en

na gaan doen. Het nadoen (inoefenen) gaf elke keer een beloning. Mensen kletste terug, vroegen naar hem, zwaaide op de gang. Het voelde zo goed, dat hij dit contact is blijven opzoeken. Elke hoi terug was een beloning voor z'n inzet. Als hij nu op een festival is, om te draaien of te feesten, kent hij enorm veel mensen. Niet alleen bezoekers, maar ook DJ's en de geluid- en lichtmensen.

Naast het sociaal contact wilde hij ook aan de slag met z'n onrust. Hij had een visie in z'n hoofd. Hij wilde controle over die onrust met als doel z'n huiswerk goed te maken. En dat doel, het vooruit denken, heeft hem geholpen. Door z'n toekomstdoel helder te hebben kreeg hij ruimte om huiswerk te maken. Hij ontdekte dat geen huiswerk maken, achterlopen op school en niet goed leren voor toetsen hem heel veel onrust gaf. Hij ging gerust door tot 3 uur 's nachts met proberen om dingen af te maken. Omdat hij wist dat afgemaakte zaken, meer rust geven de dag erna. Meer rust dan lang slapen. Dus wanneer hij thuis onderuitgezakt op de bank op z'n telefoon zat, riep hij zichzelf tot de orde. Nee, eerst huiswerk maken, anders komt dat er niet van. En elke keer als hij dacht: "geen zin, of dat komt later wel" was dat

Beeld Shutterstock

voor hem de trigger om het juist wel te gaan doen. Ook ontdekte hij dat zijn liefde voor hardcore hem kon helpen met z'n onrust. Als hij namelijk de muziek kei hard aanzetten op z'n koptelefoon of in z'n kamer, overstemde dat de chaos en onrust in z'n hoofd. Er was simpelweg geen ruimte meer voor. Als hij dan huiswerk ging maken kon hij zich veel langer concentreren omdat z'n eigen hoofd hem niet meer af kon leiden.

In het laatste jaar van het vmbo liepen alle vakken goed, behalve wiskunde. Bij toeval kwamen we elkaar tegen en hij deelde dit met mij. "Die leerkracht snap ik niet, en hij snapt mij niet." Ik heb aangeboden hem nog tot de examens extra wiskunde te geven. Waar hij in het begin riep: ik snap helemaal niets, bleek dat mee te vallen. Enkele hoofdstukken hadden nog wat aandacht nodig. En met een andere uitleg waarbij hij durfde te zeggen als hij het niet begreep. De uitleg? Kort, concreet, duidelijk en samen inoefenen. En z'n eindexamen wiskunde is, net als de rest, met een voldoende gehaald.

Hierna is hij naar het MBO sport en bewegen gegaan. Al snel ontdekte hij dat sport en bewegen helemaal niet bij hem paste. Maar voor de groep staan wel. Hier mocht hij, in veilige setting (net als toen met het mandarijntje) oefenen om assertief en zelfverzekerd te zijn. Hij leerde voor een groep te staan en overzicht te houden. Wanneer er veel tegelijk gebeurt, krijgt Denzel juist rust in z'n hoofd. En er was zoveel om bij te houden, dat z'n hoofd geen ruimte had om nog eigen chaos te creëren. Denzel genoot hiervan! De manier waarop hij voor een groep stond, was zoals hij gezien had bij mij in groep 8. Wanneer het rumoerig mag zijn, mag dat, en wanneer het stil moet zijn, is het stil. "Duidelijkheid zonder irritatie, dat werkt het beste! Heb ik van jou geleerd!"

Hij heeft enorm veel geleerd bij z'n opleiding sport en bewegen. En het belangrijkste? Hij kreeg het vertrouwen en de ruimte van de docenten. Hij werd gezien voor wie hij was. Samen met een docent is hij in het laatste jaar gaan kijken bij de opleiding event-management. Ook een mbo opleiding waar hij z'n liefde voor festivals en organiseren samen kan laten komen. Veel vrienden van hem zijn intussen gaan werken, hij is aan een nieuwe opleiding begonnen. "Als ik dit was gaan doen toen ik 17 was, was het zeker niet gelukt. Dankzij de vorige opleiding kan ik hier nu staan en mooie events organiseren. En wat is nou 3 jaar langer school op een leven, als ik nu iets leuks doe wat ik echt wil?"

Wat hem ook heeft geholpen? Ouders die in hem geloofde, altijd achter hem zijn blijven staan en hem de ruimte hebben gegeven die hij nodig heeft.

Contact: Marloes@tiow.nl

Marloes
TRAINER
IN ONT-WIKKELING